

Z judikatúry V.

JUDr. Jaroslav Macek

Veriteľ ako vedľajší účastník v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov v konkurze

Konkurzní veritelia v konkurze vedenom na majetok úpadcu nepochybne majú záujem na tom, aby ich pohľadávky boli v tomto konkurze v čo najväčšej miere uspokojené. Napokon, to je aj účelom konkurzného konania a o to sa usilujú súd, správca a veriteľský výbor (§ 5 ZKR). Preto nemožno uprieť, že konkurzní veritelia majú záujem nielen na skutkových a právnych záveroch, na ktorých bude v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov úpadcu rozhodnutie vo veci samej založené, ale aj na celkovom výsledku konania, pretože od neho nepochybne závisí výška ich uspokojenia v konkurznom konaní. Účelom vedľajšieho účastníctva je pomoc v spore jednému z účastníkov konania a jeho zmyslom je v konkrétnom konaní posilniť postavenie toho účastníka konania, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje, pričom procesné pôsobenie neslúži len na ochranu práv alebo záujmov vedľajšieho účastníka, ale zároveň slúži aj na ochranu záujmov hlavného účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje. Konkurzní veritelia preto môžu byť vedľajšími účastníkmi na strane správcu konkurznej podstaty v spore, v ktorom sa správca domáha vyslovenia neúčinnosti právnych úkonov úpadcu.

(uznesenie Najvyššieho súdu SR, z 28. októbra 2013, sp. zn. 5 Obdo 6/2013)

Veriteľ ako vedľajší účastník v konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty

Účasť konkurzného veriteľa ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, v konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, nie je prípustná.

(uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2017, sp. zn. 3Obdo/59/2016, R 61/2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Ak insolvenčný zákon zveruje právo podať odporovaciu žalobu iba insolvenčnému správcovi a nie veriteľovi, nejde o protiústavný stav.

Výkon funkcie insolvenčného správce a vedení insolvenčného řízení insolvenčními soudy (soudci) je někdy předmětem kritiky, to je však obvyklé tam, kde dochází k redistribuční majetku. V těchto oblastech širší přiznání procesních práv jednotlivým věřitelům může zmenšit prostor pro případné protiprávní jednání insolvenčního správce a věřitelů (zvláště těch „velkých“), avšak na takovém tvrzení nelze založit závěr o neústavnosti napadené právní úpravy; ostatně předchází právní úprava představovaná zákonem o konkursu a vyrovnání toto oprávnění obsahovala, aniž by takovému protiprávnímu jednání zabránila. 76. Jak již bylo výše naznačeno, Ústavní soud vnímá daný zásah, spočívající v nepřiznání aktivní legitimity jednotlivému věřiteli k podání odpůrcí žaloby, jako poměrně významný, nemůže jej však považovat za zásah do samotné podstaty práva obrátit se se „svou“ věcí na soud či jiný orgán podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny. Současně musí vzít v úvahu, že zde stojí z hlediska ústavnosti neméně významná hodnota „rychlosti řízení“; tu samozřejmě nelze chápat tak, že je hodnotou ve vztahu k ostatním hodnotám prioritní, a to v tom smyslu, že by opatření k zajištění rychlosti řízení mohlo být přijato na úkor podstaty některých ústavně zaručených procesních práv, jako je např. právo domáhat se u soudu ochrany svých práv.

(nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. Pl. ÚS 33/15 z 7.11.2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

R 63/2017- koncentračná zásada pri popieraní pohľadávok

I. **Konkurzný** súd nie je oprávnený preskúmať popretú pohľadávku z iných dôvodov ako tých, ktoré správca uviedol v **incidenčnom** konaní v popieracom prejave obsiahnutom v zozname pohľadávok.

II. Účelom incidenčného konania je rozhodnúť o tom, či dôvody obsiahnuté v popieracom prejave správcu zodpovedajú skutočnosti a vylučujú pohľadávku z uspokojenia v konkurze tak, ako bola prihlásená.

(uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2017, sp. zn. 3Obdo/70/2016)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Správca je pri popretí povinný jednoznačne vyjadriť aj dôvod a rozsah popretia pohľadávky, pričom obmedzenie popretia len na určitý dôvod alebo na určitý rozsah znamená právnu fikciu uznania pohľadávky v nepopretom rozsahu. Je predovšetkým úlohou správcu, nie súdu konajúceho v incidenčnom konaní preskúmať prihlásené pohľadávky a podľa svojich zistení ich poprieť alebo nie, pričom nedostatok popretia má za následok ich uznanie a tým aj účasť na uspokojovaní v konkurze (§ 32 ods. 4 piata veta a § 95 ods. 1 konkurzného zákona). Úlohou incidenčného konania nie je potom opätovné preskúmavanie uplatnenej pohľadávky súdom, pretože to je úlohou správcu. Účelom incidenčného konania je v podstate len rozhodnúť o tom, či popierací prejav správcu obстоjí alebo nie, teda či dôvody obsiahnuté v popieracom prejave správcu zodpovedajú skutočnosti a vylučujú pohľadávku z uspokojenia v konkurze tak, ako bola prihlásená (teda úplne, alebo v určitej časti, alebo v určitom poradí).

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Výklad, podľa ktorého by popretie v akomkoľvek rozsahu (čo do dôvodu, výšky, vymáhateľnosti alebo poradia) automaticky aktivovalo prieskumnú právomoc súdu konajúceho v incidenčnom konaní v celom rozsahu, by znamenalo podstatné znevýhodnenie veriteľov tých pohľadávok, ktoré boli popreté čo do dôvodu alebo vymáhateľnosti. Z § 32 ods. 4 piatej vety konkurzného zákona totiž vyplýva, že popretie pohľadávky len čo do výšky (teda čiastočné popretie jej výšky) znamená zároveň uznanie vo zvyšnej výške, a popretie len čo do poradia znamená uznanie oprávnenosti pohľadávky v celej výške, len v inom poradí. Predmetom incidenčného konania v prvom prípade sa tak stáva len popretá časť pohľadávky a v druhom len otázka poradia pohľadávky, teda ostatné otázky (právny dôvod alebo vymáhateľnosť) sú z jeho kognície vylúčené, keďže v tomto rozsahu sú pohľadávky považované za uznané. Z ustanovenia § 32 konkurzného zákona pritom nevyplýva, že by práve len popretie čo do právneho dôvodu alebo čo do vymáhateľnosti malo mať privilegované postavenie, pri ktorom by kognícia súdu konajúceho o incidenčnej žalobe mala siahť ďalej než pri ostatných nárokoch.

(nález Ústavného súdu SR z 11. septembra 2014, č.k. II. ÚS 409/2013-49)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

R64/2017

Nový správca je povinný akceptovať právny stav, ktorý bol v čase jeho ustanovenia do funkcie, nie je oprávnený vziať návrh s pokračovaním v konaní udelený pôvodným správcom späť a v prípade, ak také podanie adresuje súdu, nemôže vyvolať ním sledované právne účinky.

(uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2017, sp. zn. 3Obdo/72/2016)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

R68/2017 - vzťah hlavného a vedľajšieho konkurzného konania

Pokiaľ sa rozhodnutie konkurzného súdu v hlavnom konkurznom konaní vedenom na území iného členského štátu týkajúce sa aktív úpadcu nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky, kde je vedené vedľajšie konkurzné konanie úpadcu, nezrealizuje do vyhlásenia vedľajšieho konkurzného konania na území Slovenskej republiky, aktíva úpadcu nachádzajúce sa na území Slovenskej republiky, spadajú do konkurznej podstaty úpadcu vedenej vo vedľajšom konkurznom konaní a je možné s nimi odo dňa začatia vedľajšieho konkurzného konania platne nakladať podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Účinky vedľajšieho konkurzného konania nezrušujú účinky hlavného konkurzného konania, ale ich po dobu trvania vedľajšieho konkurzného konania suspendujú a prekrývajú.

(rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. mája 2016, sp. zn. 5Obdo/56/2014)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

R 70/2017 - účinky vyhlásenia konkurzu na majetok spoločníka jednoosobovej SRO

I. Vyhlásenie konkurzu na majetok spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej je jediným spoločníkom, nemá za následok zrušenie účasti jediného spoločníka v takejto spoločnosti.

II. Správca konkurznej podstaty nie je oprávnený v spoločnosti, v ktorej je úpadca jediným spoločníkom, rozhodnúť o výmene štatutárneho orgánu.

(uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoKR/5/2016-100 zo dňa 12. mája 2016)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

STANOVISKO trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2017, sp. zn. Tpj 28/2017, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení § 237 a § 238 Trestného zákona v súvislosti s povinnosťami správcu podstaty v konkurznom konaní, Rt 51/2017, Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 6/2017

I. Právna povinnosť je charakterizovaná príkazom postupovať určitým spôsobom (konať alebo zdržať sa konania), ktorý zároveň znamená zákaz postupovať akokoľvek inak (na rozdiel od práva, ktoré je možnosťou, nie však povinnosťou). Povinnosť môže byť vymedzená užšie alebo širšie, avšak s potrebnou určitosťou - v právnej norme býva povinnosť vymedzená širšie, nakoľko sa vzťahuje na všetky prípady rovnakého druhu a neurčitého počtu. Povinnosť správcu spravovať cudzí majetok v konkurznom konaní, relevantná v zmysle § 237 ods. 1 a § 238 Trestného zákona (ide o majetok podliehajúci konkurzu), vzniká už ustanovením správcu do funkcie. Podľa povahy tejto povinnosti musí ísť o čestnú, zodpovednú a svedomitú správu, ktorej výslovnou zákonnou konkretizáciou je aj postup s odbornou starostlivosťou - § 3 ods. 1, 2 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (účinného do 31. decembra 2005), § 86 ods. 1 (a iné ustanovenia) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (účinného od 1. januára 2006), pričom konanie s odbornou starostlivosťou je v § 7 naposledy označeného zákona aj legálne definované.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

II. Porušením povinnosti postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou sa môže správca dopustiť spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 alebo § 238 Trestného zákona. Musia však byť naplnené aj ostatné zákonné znaky takého trestného činu, čo v rámci subjektívnej stránky znamená úmysel správcu spôsobiť svojím postupom škodu - § 237 Trestného zákona, alebo nedbanlivosť vo vzťahu k tej istej okolnosti - § 238 Trestného zákona

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Popretie pohľadávky osoby spriaznenej s úpadcom

V konaní o určenie pravosti pohľadávky uplatnenej v konkurznom konaní, je pri posudzovaní dôveryhodnosti predkladaných dôkazov osvedčujúcich existenciu a výšku takejto pohľadávky, potrebné zohľadniť aj princíp rovnosti postavenia veriteľov v konkurznom konaní a spriaznenosť veriteľa popretej pohľadávky s úpadcom.

*(rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Obo 5/2014 z 27.februára 2017,
ZSP 56/2017)*

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Vylúčenie majetku z konkurznej podstaty

Zahrnutím veci do konkurznej podstaty úpadcu sa nemení skutočný vlastník nehnuteľnosti, či ním bol úpadca alebo tretia osoba.

Zápisom veci do konkurznej podstaty úpadcu, ako aj právoplatným rozhodnutím o jej vylúčení zo súpisu konkurznej podstaty, nemôže byť určený vlastník veci.

*(rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Obo 39/2014 z 22.januára 2015,
ZSP 57/2017)*

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Rozhodnutie o trovách prerušeného konania po povolení reštrukturalizácie

Krajský súd uviedol, že 1. októbra 2015 mu bol predložený spis Okresného súdu spolu s odvolaním sťažovateľky. V liste vo veci „Vrátenie spisu bez rozhodnutia“ vysvetlil Okresnému súdu, že vzhľadom na účinky ukončenia reštrukturalizácie na konanie pred Okresným súdom došlo k jeho zastaveniu priamo zo zákona bez potreby rozhodovať o tomto zastavení Okresným súdom. Z tohto dôvodu nemôže vo veci odvolací súd ďalej konať, predmetné trovy konania, ktoré vznikli sťažovateľke do začatia reštrukturalizačného konania si bola povinná uplatniť prihláškou, preto odvolací súd vrátil spis Okresnému súdu.

V prvom rade považuje Ústavný súd za dôležité uviesť, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujú procesný postup odvolacieho súdu a taktiež vo svojej štvrtej hlave pod názvom rozhodnutia upravujú jednotlivé formy, akými môžu rozhodnúť všeobecné súdy o podaniach účastníkov konania. Podľa § 152 ods. 1 OSP rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Zákon ustanovuje, kedy súd rozhoduje vo veci samej uznesením. Pre odvolací súd je však rozhodujúce znenie § 223 OSP, podľa ktorého odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením. Žiadnu inú formu rozhodovania o odvolaní účastníka konania Občiansky súdny poriadok nepozná. Ak krajský súd ako odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky tak, že svoje právne závery nepremietol do niektorej zo zákonom predvídanej formy rozhodnutia, konal v rozpore so zákonom.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Konštatovanie krajského súdu, ktorý sa odmietol zaoberať odvolaním sťažovateľky, má charakter právneho záveru súdu, v súvislosti s ústavnoprávnym prieskumom sťažnosti sťažovateľky je arbitrárne a neprehľadné a vo svojej podstate môže predstavovať porušenie princípu zákazu „denegatio iustitiae“, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou všeobecne uznávaných princíпов právneho štátu.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd porušil zložku princípu legality základného práva na prístup k súdu a práva na spravodlivé súdne konanie tým, že nerozhodol o odvolaní. Nerozhodnutie o odvolaní niektorým zo spôsobov, ktoré pozná Občiansky súdny poriadok bolo porušením jeho ustanovení, ktoré zároveň znamenajú porušenie ústavného práva na prístup k (správne)mu súdu a práva na spravodlivé súdne konanie.

(nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 125/2017 z 8.novembra 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Predkupné právo v konkurze

Odvolaciemu súdu je známa judikatúra súdov ohľadom toho, že ak sa zmenia podmienky zmluvy vo vzťahu k spoluvlastníkovi v priebehu kontraktačného jednanja povinného, je treba urobiť z titulu rešpektovania predkupného práva spoluvlastníka novú ponuku, pretože pôvodná ponuka už nie je, práve pre odlišnosť podmienok, a to ohľadom výšky kúpnej ceny, právne záväzná. Z ust. § 93 ZoKR jednoznačne vyplýva cieľ zákonodarcu, a to rešpektovať predkupné práva spoluvlastníkov aj potom, ako je na majetok spoluvlastníka vyhlásený konkurz. Keďže konkurzné konanie spočíva na zásadách rýchleho, hospodárneho a čo najvyššieho, aj keď len pomerného uspokojenia veriteľov, nie je reálne možné čakať so speňažovaním majetku dlhšiu, než zákonom stanovenú dobu. Z ods.1, veta za bodkočiarkou citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že aj keď je v prejednávanej veci potrebné aplikovať osobitný predpis, a to Občiansky zákonník, pre dodržanie lehoty, počas ktorej mal žalobca právo ako oprávnený využiť ponuku správcu na odkúpenie spoluvlastníckeho podielu úpadcu platí výlučne lehota 60 dní stanovená Zákonom o konkurze a reštrukturalizácii.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Len dovtedy bol správca voči žalobcovi svojou ponukou viazaný. Znamená to, že len ak by sa počas kontraktačného konania začatého na základe jeho ponuky ako predávajúceho, v prejednávanej veci správcu úpadcu zasielanej žalobcovi, zmenili podmienky, a teda výška kúpnej ceny, len vtedy by bol musel správca vo vzťahu k žalobcovi urobiť opätovnú ponuku za zníženú kúpnu cenu. K takejto situácii však nedošlo, pretože správca inú cenovú ponuku, okrem tej, ktorú zaslal žalobcovi, žiadnej tretej osobe ako záujemcovi, nedal. Naopak ponuku na kúpu spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti, a to až po uplynutí 60 dní stanovených v § 93 ods. 1 ZoKR dal správcovi konkurzný veriteľ, preto správca nemohol vo vzťahu k žalobcovi porušiť žiadne jeho práva.

Faktom však je, že pokiaľ žalobca ako oprávnený v lehote 60 dní stanovených v § 93 ods.1 ZoKR od obdržania ponuky správcom úpadcu túto ponúknutú cenu neprijal a ju nezaplatil, jeho predkupné právo zaniklo. Správcom úpadcu ako spoluvlastníka nehnuteľností začatý ponukový a aj kontraktačný proces, ktorý mohol prebehnúť medzi žalobcom a správcom konkurznej podstaty úpadcu sa uplynutím uvedených lehôt definitívne skončil. Správca tak prestal byť viazaný predkupným právom už vtedy, keď žalobca ako oprávnená osoba nevyužil svoje právo v lehote 60 dní od doručenia jeho písomnej ponuky na odkúpenie spoluvlastníckeho podielu.

(rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43Cob 163/2017 z 21.decembra 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Žaloba o neplatnosť PÚ podaná úpadcom

Žalobu podal žalobca na súd potom, ako bol na jeho majetok vyhlásený konkurz. Aj keď v čase po vyhlásení konkurzu nestráca úpadca spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, ani spôsobilosť byť stranou sporu, či procesnú spôsobilosť podľa procesného práva, sú tieto jeho spôsobilosti obmedzené právnou úpravou, ktorá určité oprávnenia a aj povinnosti v rámci hmotného a procesného práva prenáša na správcu konkurznej podstaty. Jeden z právnych účinkov vyhlásenia konkurzu je aj prechod oprávnenia úpadcu nakladať s majetkom, ktorý podlieha konkurzu a prechod oprávnenia konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku na správcu, ktorý v týchto veciach koná v mene a na účet úpadcu tak, ako to vyplýva z § 44 ods.1 ZoKR.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Z tohto dôvodu je to len správca, ktorý môže po vyhlásení konkurzu účinne nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty a je to tiež len on, kto môže po vyhlásení konkurzu viesť namiesto úpadcu aktívne a pasívne súdne spory týkajúce sa majetku buď priamo patriaceho do podstaty alebo spory o takých nárokoch, ktoré sú čo i len potencióálne spôsobilé podstatu určitým spôsobom zaťažiť, t. j. viesť spory, v ktorých keby nebol vyhlásený konkurz, by ako žalobca alebo žalovaný vystupoval priamo úpadca.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Z konštrukcie Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, najmä § 67 a nasl. vyplýva, že konkurznú podstatu rozdelenú na všeobecnú podstatu a oddelenú podstatu tvorí majetok podliehajúci konkurzu, a to nielen majetok úpadcu reálne vlastnený v čase vyhlásenia konkurzu, ale aj taký majetok, ktorý v tomto čase existuje ešte len v potencionalnej rovine, napr. majetkové právo, o ktorého existenciu môže byť vedený spor alebo majetok, ktorý bude nadobudnutý až počas konkurzu, t. j. v čase po jeho vyhlásení, kedy je spravidla takéto navýšenie podstaty závislé na aktivite správcu konkurznej podstaty.

Z logiky tejto právnej úpravy, a najmä zo samotnej, zákonom stanovenej povinnosti správcu konkurznej podstaty zúčastňovať sa namiesto úpadcu konaní uvedených v § 47 ZoKR potom vyplýva, že tak, ako sa môže konkurzná podstata vedením prípadného súdneho sporu začatého po vyhlásení konkurzu zvýšiť, rovnako sa môže aj znížiť.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Správca konkurznej podstaty nevystupuje v súdnych konaniach ako súkromná osoba. Jeho úlohou zásadne je zabezpečiť uspokojenie nárokov veriteľov pohľadávok z konkurznej podstaty zákonom predpokladaným spôsobom, pričom musí vždy konať s odbornou starostlivosťou a postupovať v súlade s § 76 a nasl. ZoKR.

Podľa § 80 ods. 2 ZoKR zapíše správca do súpisu aj majetok prevedený úpadcom na tretie osoby v dôsledku neplatných právnych úkonov (§ 37 a nasl. OZ). Z tohto ustanovenia pritom jednoznačne nevyplýva, či mal zákonodarca na mysli absolútnu alebo relatívnu neplatnosť právnych úkonov. Absolútna neplatnosť právnych úkonov nastáva ex lege a prijaté plnenie sa v takomto prípade stáva bezdôvodným obohatením. Právnym následkom neplatnosti právneho úkonu je, že každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa neho dostal tak, ako to vyplýva z § 457 OZ. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu druhý účastník právneho vzťahu nenadobudne vlastnícke alebo iné právo k veci, k právu alebo inej majetkovej hodnote, keďže tento majetok stále patrí úpadcovi. Takýto majetok správca môže zapísať do súpisu majetku podstaty a tretia osoba sa môže domáhať svojich práv prostredníctvom vylučovacej žaloby, pritom absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd riešiť ex offio ako prejudiciálnu otázku.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Aj majetok, ktorý bol nadobudnutý na základe neplatného právneho úkonu preto podlieha konkurzu. Z tohto dôvodu má správca nesporne aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby o neplatnosť právneho úkonu. Takúto vecnú aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o neplatnosť právneho úkonu má aj každý veriteľ, ktorý si prihlásil do konkurzu pohľadávku a táto je zistená. Na základe právoplatného rozhodnutia súdu zapíše správca dotknutý majetok do súpisu podstaty.

V prípade relatívnej neplatnosti je bezpochyby potrebné sa tejto neplatnosti s poukazom na § 40a Občianskeho zákonníka najskôr dovoliť, pretože relatívne neplatný právny úkon sa považuje za platný, pokiaľ sa ten, kto je takýmto úkonom dotknutý, jeho neplatnosti nedovolá. Právna pozícia správcu umožňuje správcovi zapísať majetok nadobudnutý treťou osobou na základe neplatného právneho úkonu, ak ide o relatívne neplatný právny úkon, do súpisu konkurznej podstaty s tým, že majetok tretej osoby musí zapísať do súpisu s poznámkou. Aj z uvedeného vyplýva, že na podanie žaloby je oprávnený, aj pokiaľ by šlo len o potencionálny majetok, ktorý by mohol do konkurznej podstaty patriť, výlučne správca konkurznej podstaty, a nie úpadca.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Odvolačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ak by bola kúpna zmluva tak, ako to tvrdí žalobca absolútne neplatným právnym úkonom, tak by sa majetok úpadcu nikdy nemohol stať majetkom tretej osoby, ale by od začiatku patril len úpadcovi a v takom prípade by bol správca povinný ho zapísať do konkurznej podstaty ako majetok tretej osoby a postupovať podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Pri relatívnej neplatnosti právneho úkonu by musel zapísať majetok nadobudnutý na základe relatívne neplatného právneho úkonu do súpisu konkurznej podstaty len s poznámkou, pričom tretia osoba by musela podať vylučovaciu žalobu.

(rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43Cob 144/2017 z 28.novembra 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Preskúmanie pohľadávok prihlásených do konkurzu nie je závislé od stavu účtovníctva úpadcu, zníženie odmeny správcu

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že na podklade predložených listín nemohol jednoznačne ustáliť výšku, poradie a dôvod prihlásených pohľadávok, keďže v základnej lehote na popieranie pohľadávok ich nebolo možné porovnať s účtovníctvom úpadcu. Taktiež uvádza, že dôvodom popretia prihlásených pohľadávok bola absencia účtovnej dokumentácie úpadcu.

Ústavný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že správca, ktorý v prípade absencie účtovnej a inej dokumentácie úpadcu je povinný pred popretím pohľadávok vykonať aj vlastné šetrenie, bezdôvodne nevyužil právo požiadať súd v zmysle § 32 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii o predĺženie lehoty na popretie pohľadávok. Pritom zákon správcovi umožňuje požadovať predĺženie lehoty na popieranie aj opakovane bez obmedzenia. Tvrdenie sťažovateľa, že takúto možnosť nevyužil len z dôvodu poznatkov o rozhodovaní okresného súdu v iných prípadoch, neobstojí. Je pritom nepochybné, že sťažovateľ mal vedomosť o absencii účtovnej dokumentácie úpadcu ešte pred začatím plynutia lehoty na popieranie a v rozpore s § 32 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vlastné šetrenia v tejto lehote neuskutočnil vôbec.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Ústavný súd v obdobnej veci (I. ÚS 28/2010) už vyslovil právny názor, podľa ktorého posúdenie dôvodnosti pohľadávok prihlásených do konkurzu, ktoré vyplývajú z právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov a iných orgánov, už z podstaty veci nemôže byť závislé od stavu účtovníctva spoločnosti. Jedine v prípade namietania zániku takýchto pohľadávok zaplatením môže mať istú relevanciu stav účtovníctva spoločnosti, takáto námietka však nebola uvedená ani v podnete veriteľov, ani v podnete úpadcu na popretie pohľadávok konkrétnych veriteľov. Ak by aj takáto námietka uvedená bola, jej posúdenie za stavu neexistujúcej účtovnej evidencie úpadcu nemôže opomenúť vyhodnotenie vierohodnosti subjektu veriteľa namietanej pohľadávky vo vzťahu k vierohodnosti namietajúceho subjektu.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 670/2017-10 z 10.novembra 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Závaznosť ekonomických záverov posudku R správcu ?

Odvolací súd v tejto súvislosti podotýka, že posudok je výsledkom dôkladného posúdenia situácie dlžníka odborníkom (správcom) s vyjadrením záveru, že dlžník spĺňa podmienky na povolenie reštrukturalizácie. V tomto smere je úloha súdu podstatne uľahčená, pretože pre súd z odborného posudku správcu záväzne vyplýva ekonomický aspekt rozhodnutia....Odvolací súd považuje za dôležité tiež uviesť, že reštrukturalizačný plán vychádza z reštrukturalizačného posudku, pričom ekonomický aspekt rozhodnutia správcu nie je otázkou právneho posúdenia, ale pre súd záväzne vyplýva z odborného posudku správcu...

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Z citovaného vyplýva základná východisková premisa rozhodnutia krajského súdu, že na začatie reštrukturalizačného konania, ako aj na ďalší priebeh tohto zákonom regulovaného ekonomického procesu ozdravenia podniku dlžníka s cieľom jeho zachovania pri súčasnom čo najširšom uspokojení jeho veriteľov je obligátnou nielen garancia zákonosti, ktorej strážcom je konkurzný súd, ale aj odborná ekonomická záštita, ktorú zastrešuje, resp. môže zastrešovať iba konkurzným súdom ustanovený licencovaný odborník, t. j. správca. Konkurzný súd tak ako garant zákonosti pri rozhodovaní o otázkach ekonomickej situácie dlžníka, narušenie rovnováhy ktorej je predpokladom začatia reštrukturalizačného konania a jej znovunastolenie je jeho cieľom, zakladá svoje rozhodnutia na dôvere v závery, stanoviská a odporúčania správcu, ktorý zodpovedá za ich správnosť a dôveryhodnosť.... Z tohto hľadiska sa javí ako nedôvodná námietka sťažovateľky, že konkurzný (okresný) súd, ako aj krajský súd iniciatívne nepreskúmavali a neprehodnocovali správnosť odporúčaní správcu začať reštrukturalizačné konanie, ako ani správnosť reštrukturalizačného plánu, pretože napokon nie je ani v kompetencii a ani v odbornosti konkurzného súdu ako strážcu zákonosti, aby revidoval odborné (ekonomické) závery a odporúčania licencovaného správcu nesúceho za ich vecnú správnosť a samostatnú zodpovednosť.

(z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 3CoKR 17/2017-1475 z 1.marca 2017, ktoré bolo posúdené ako ústavné súladné v uznesení Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 534/2017-23 z 8. novembra 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Súd povolí reštrukturalizáciu len v tom prípade, ak je kumulatívne splnených všetkých 5 podmienok špecifikovaných v § 116 ods.2 ZKR. Súd okrem formálnych predpokladov povolenia reštrukturalizácie (§ 116 ods.2 písm. a, c, d) tiež skúma, či odporúčenie reštrukturalizácie v posudku zodpovedá predpokladom, pre ktoré je možné reštrukturalizáciu odporučiť. Súd skúma, či posudok obsahuje údaje alebo logické závery ako výsledky zistení správcu o tom, že boli splnené predpoklady podľa § 109 ods.3 ZKR, a teda aj to, že dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť a je možné odôvodnene predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov ako v prípade vyhlásenia konkurzu. Ak súd zistí, že niektorá z podmienok uvedených v citovanom § 116 ods.2 ZKR nie je splnená, nemôže návrhu vyhovieť a rozhodne preto o zastavení reštrukturalizácie.

(uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.43CoKR 47/2010 z 11.novembra 2010)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

...len súdy môžu rozhodnúť, či sú alebo nie sú splnené podmienky pre povolenie reštrukturalizácie a v tomto smere nie je viazaný závermi reštrukturalizačného posudku. V opačnom prípade by to znamenalo, že súd by musel vždy rozhodnúť podľa záverov reštrukturalizačného posudku. Z § 116 ods.2 ZoKR vyplýva, že súd je oprávnený a povinný preskúmať posudok v celom jeho rozsahu. Z ustanovenia § 116 ods.2 písm. e/ ZoKR explicitne vyplýva, že súd preskúma či zo záverov posudku je zrejme, že na odporúčanie reštrukturalizácie boli splnené predpoklady. Z tohto pohľadu súd preskúma obsah celého posudku a na základe toho vykoná záver, či súd alebo nie sú splnené predpoklady pre povolenie reštrukturalizácie.

Aj pre reštrukturalizačné konanie platí ustanovenie § 132 O.s.p. (za použitia § 196 ZoKR), podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Z tohto pohľadu je reštrukturalizačný posudok obligatórny dôkaz, ktorého posúdenie je však len v právomoci súdu, ktorý ho vyhodnotí spolu s inými dôkaznými prostriedkami...Pokiaľ ide o stanovisko XY, a.s., ide o osobu, ktorá nie je účastníkom konania, čo však neznamená, že súd nemohol prihliadnuť na jej vyjadrenie ako na jeden z dôkazných prostriedkov. Rovnako pri posudzovaní predpokladov pre splnenie reštrukturalizácie mohol vychádzať zo znaleckého posudku, ktorý predložil uvedený veriteľ.

(uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.41CoKR 12/2011 z 23.2.2011)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Určovací žaloba na zrušenie konkurzu

Ústavný súd osobitne poukazuje na právny záver krajského súdu, podľa ktorého krajský súd a okresný súd nepreskúmajú rozhodnutia konkurzného súdu v konkurznom konaní. Ústavný súd k uvedenému dodáva, že náležitosti návrhu na vyhlásenie konkurzu posudzuje konkurzný súd – kladný výsledok tohto posúdenia, t. j. že návrh má náležitosti vyžadované zákonom – nemožno zvrátiť návrhom podľa § 80 písm. c) OSP, ktorým iný všeobecný súd v inom konaní má určiť, že uvedený návrh je neúčinný pre nesplnenie niektorých zákonom predpísaných náležitostí.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 656/2017-13 z 24. októbra 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

K a R konanie nie je spotrebiteľským právom

Ústavný súd opätovne pripomína, že konkurzné a reštrukturalizačné právo nie je spotrebiteľským právom, kde by mal súd chrániť či obhajovať záujem „slabšieho“ účastníka právneho vzťahu, ale zmyslom a účelom reštrukturalizácie je kolektívne uspokojenie veriteľov a povinnosťou všetkých zúčastnených subjektov (vrátane súdov) je postupovať tak, aby sa dosiahla čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 746/2017-25 z 5. decembra 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Odôvodnenie rozhodnutí v K konaní, ústavnosť jednoinštančného konania

1. Obecně platí, že odůvodnění rozhodnutí je pravidlem; redukce či absence odůvodnění oproti tomu výjimkou. Rozhodnutí bez odůvodnění (resp. s nedostatečnými důvody) je nepřezkoumatelné, a to i proto, že u něj nelze vyloučit libovůli. Rozhodování případů, které jsou předloženy soudům, totiž představuje i určitou formu komunikace mezi soudem a účastníky řízení a řádně odůvodněné rozhodnutí tak vede nejen k jeho přesvědčivosti a větší akceptaci z jejich strany, nýbrž vede též k posilování právního vědomí v širší veřejnosti a je velmi důležité i z hlediska předvídatelnosti soudního rozhodování.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

2. S tímto východiskem není v rozporu okolnost, že v zájmu na rychlosti rozhodování nemusí každé rozhodnutí nezbytně obsahovat odůvodnění (§ 169 odst. 2 o. s. ř.); v pochybnostech by však měla být dána přednost uvedení alespoň stručných důvodů. Pokud se proto stěžovatelé v průběhu insolvenčního řízení před soudem prvního stupně k dlužnickému návrhu reorganizačního plánu opakovaně vyjadřovali a projevovali nesouhlas nejen se samotným organizačním plánem, ale i s povolením reorganizace jako způsobu řešení úpadku dlužníka a nalézací soud se přesto s námitkami věřitelů vzhledem k naprosté absenci odůvodnění usnesení o povolení reorganizace vůbec nijak nevypořádal, zatížil toto rozhodnutí nepřezkoumatelností, což ve svých důsledcích vede k porušení práva na spravedlivý proces.

Nelze totiž souhlasit s argumentací, že pokud insolvenční zákon neumožňuje napadnout rozhodnutí o povolení reorganizace řádným opravným prostředkem, je odůvodňování takového rozhodnutí nadbytečné. Právě naopak, jelikož neexistuje základní právo na dvojinštančnost všech soudních řízení, je zejména tam, kde řádný opravný prostředek není přípustný, namíste tato rozhodnutí alespoň stručně odůvodňovat, jelikož v opačném případě může tento nedostatek konvalidovat právě odvolací soud. Povinnost odůvodnit rozhodnutí proto získává ústavní rozměr v případech, kdy účastníci řízení brojili proti řešení, které soud přijal.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

3. Ustanovení § 328 insolvenčního zákona in fine, podle něhož odvolání proti rozhodnutí o povolení reorganizace není přípustné, není protiústavní.

(nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II.ÚS 1162/17, ze dne 18. 1. 2018)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Zaujatost insolvenčního správce kvůli spolupráci s majoritním veritelem

V projednávané věci:

1) Schůze věřitelů rozhodla (podle ustanovení § 29 insolvenčního zákona) o odvolání původní insolvenční správkyne a o jmenování nového insolvenčního správce (A. v. o. s.) vahou hlasů banky; stejná situace nastala i v jiných (v důvodech usnesení insolvenčního soudu konkretizovaných) insolvenčních řízeních. Takto ustanovený insolvenční správce označil jako „pověřeného společníka“ Mgr. A. S.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

2) K datu rozhodnutí odvolacího soudu byli společníky insolvenčního správce (mimo jiné) JUDr. M. Ž., advokátní kancelář a Mgr. A. S. Posledně jmenovaný byl jedním ze statutárních orgánů insolvenčního správce.

3) Mgr. A. S. jako advokát trvale spolupracoval (k témuž datu) s advokátní kanceláří.

4) Advokátní kancelář poskytuje bance služby spočívající zejména v udělování právních porad, sepisování listin, zpracování právních rozborů věcí, spolupráci při vymáhání pohledávek v insolvenčních řízeních, jednání s protistranami a dalších formách právní pomoci.

5) Banka je jediným zajištěným věřitelem v insolvenčním řízení, zvoleným zástupcem věřitelů a „má“ více než 50 % zjištěných pohledávek.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Shora popsané skutkové okolnosti (rozuměj postavení banky v insolvenčním řízení, rozsah a oblast spolupráce banky s advokátní kanceláří, vztah mezi insolvenčním správcem a advokátní kanceláří, ve spojení s opakovaným chováním banky jako majoritního věřitele, jde-li o „výměnu“ insolvenčního správce postupem podle ustanovení § 29 insolvenčního zákona), jsou (ve svém souhrnu) způsobily vyvolat pochybnosti o nepodjatosti insolvenčního správce, a to v takovém rozsahu, že ovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce. Je tak dán důvod pro odvolání insolvenčního správce z funkce.

(uznesenie Nejvyššieho soudu ČR sp. zn. 29 NSČR 103/2015, zo dňa 28. 11. 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Vzťah sudcu a správcu konkurznej podstaty

Soudce je v určité míře omezen ve své svobodě chovat se podle své libosti, nechat se vést svými emocemi a být ovlivněn vztahy k jiným lidem. Smyslem a účelem uvedeného omezení je jednak dosažení přiměřeného odstupu soudce od věci, o níž rozhoduje, a dále i toho, že se případným „adresátům“ své rozhodovací činnosti bude jevit jako osoba uvážlivá, nezaujatá, schopná posoudit věc bez stranění tomu či onomu z účastníků. pokračování 16 Kss 1/2017 - 189. Na druhé straně je zřejmé, že i přes výše uvedená ustanovení soudce zůstává člověkem z masa a kostí, s rozumem, ale i citem, a nikoli subsumpčním automatem, jenž je naprogramován na mechanické, emocí a inklinací zbavené rozhodování.

Soudce jako každý jiný člověk žije v určitém vztahovém a sociálním prostředí tvořeném předivem vztahů rodinných, přátelských, kolegiálních či jiných. Miluje i nenávidí, fandí, oškliví si, má běžné lidské předsudky. Prostředí, v němž se pohybuje, i zkrátka a dobře jeho lidská nátura jej nepochybně určitým způsobem hodnotově formují a ovlivňují, což se promítá v jeho rozhodovací činnosti. Představa, že soudce se uzavře před okolním světem ve vsí jeho pestrosti a složitosti do jakési klausury, a tím se stane nestranným a nezávislým, je nepochybně naivní. Již samotná skutečnost, že soudcovská praxe bývá v jedné profesní pozici a na jednom místě vykonávána řadu let, s sebou nutně nese to, že soudce za tu dobu pozná - v souvislosti se svou činností i jinak - řadu lidí a naváže s nimi více či méně úzké vztahy, často přátelské.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

V prostředí České republiky, v níž působí, jak je v právní sféře všeobecně známo, v tzv. kvalifikovaných právnických profesích něco přes 3 000 soudců, kolem 1 200 státních zástupců, kolem 11 000 advokátů a řádově stovky notářů a soudních exekutorů, je zcela běžné, zvláště v rámci určitých specializovaných agend a v určitých místech či regionech, že se příslušníci právní komunity léta znají a udržují spolu více či méně úzké přátelské či profesně přátelské vztahy. V některých segmentech právní praxe je zcela běžné, že se titíž lidé spolu opakovaně a velmi často setkávají v obdobných procesních rolích. Příkladem mohou být soudci a státní zástupci z menších soudů a k nim příslušejících - logicky zpravidla též menších - státních zastupitelství. Podobně tomu může být se soudci působícími v dědické agendě a „jejich“ notáři nebo s exekučními soudci a některými soudními exekutory. Stejně tak je běžný častý styk mezi soudci a dalšími právníky i neprávníky profesemi v různých specializovaných agendách (třeba např. v agendách práva duševního vlastnictví, ale také, typicky na menších soudech, se často opakovaně setkávají například soudci opatrovníčtí a pracovníci orgánu sociálně-právní ochrany dětí).

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

V podobné pozici se, zvláště na menších krajských soudech, ocitají insolvenční soudci a někteří insolvenční správci. Opakované profesní setkávání může být umocněno i specializací v rámci agendy, například tím, že určitý soudce, jako tomu bylo po určitou dobu i v případě kárně obviněného, může v rámci agendy řešit věci určitého typu, například v rámci insolvenční agendy reorganizací. V řadě případů není vztah soudce a dalšího právního profesionála vztahem založeným převážně na procesním konfliktu, nýbrž naopak předpokládajícím součinnost a vysokou míru formální i neformální spolupráce trvající na jednotlivých kauzách delší dobu. Příkladem takového vztahu je i vztah insolvenčního soudce a insolvenčního správce, ale například i soudce rozhodujícího v dědické agendě a příslušného notáře či v menší míře exekučního soudce a soudního exekutora. [48]

Skutečnost, že z výše popsaných, ale i jiných důvodů (setkávání na školeních a konferencích, společná publikační činnost, letitá známost například jako spolužáků z právnických studií na nemnoha českých právnických fakultách apod.) mohou mezi soudcem a jinými osobami vznikat profesní přátelství, nelze považovat samu o sobě ani v nejmenším za porušení povinností soudce podle § 80 odst. 1 věty první a odst. 2 písm. b) či f) zákona o soudech a soudcích. Naopak, za normálních okolností, tedy pokud soudce disponuje dostatečnou mírou zdravého sebevědomí, uvážlivosti, zdrženlivosti a je si vědom profesních standardů, které je třeba zachovávat, profesní přátelství prohlubují povědomí soudců o tom, jak funguje praxe v oboru, v němž se pohybují, a rozšiřují jejich odborné znalosti. Za normálních okolností, pokud jde o soudce rovného a poctivého, vhodně fungujícími vztahy profesního přátelství a vystupováním v rámci odborné komunity soudce zvyšuje, a nikoli snižuje autoritu soudní moci v odborné komunitě a ve společnosti jako celku.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Soudce, který je odbornou komunitou uznáván, nebojí se v ní komunikovat a diskutovat, a to i velmi otevřeně, o odborných otázkách, a přitom dává jasně najevo, že neslouží nikomu a ničemu, toliko spravedlnosti, je tím nejlepším reprezentantem soudní moci. 16 Kss 1/2017 [49] Výše popsané vztahy, zvláště jsou-li dlouhodobé povahy, ústí nezdědkou v méně formální styk mezi aktéry. Výjimkou není tykání, přátelská posezení u kávy či vína, společné obědy či večere, někdy i společné aktivity (kultura, sport apod.) a řešení běžných lidských starostí. Nic z toho samo o sobě nelze považovat za vztahy závadné. Nebezpečím se však takovéto vztahy stanou, pokud se v nich vyvine závislost, jednostrannost, či dokonce náznaky prospěchářství.

Zcela „za čarou“ pak by byly případy, kdy by soudce přijímal plnění vybočující z rámce běžné zdvořilosti, samozřejmě s přihlédnutím k solidnímu platovému zabezpečení, jemuž se dnes soudci těší. Vzájemné pozvání na oběd v hodnotě stovek či málo tisíc korun, je-li přiměřeně opětováno, či jiné podobné obvyklé zdvořilosti důvěry v soudcovu nezávislost rozhodně nesnižují. Jednoznačně mimo rámec přijatelného by však bylo poskytování významných výhod, například spojených s trávením volného času či jinými aspekty běžného života (neodůvodněné slevy, poskytování plnění zdarma či za sníženou cenu za situace, kdy jiným osobám se takové výhody neposkytují aj.), či dokonce společné provozování aktivit, kvůli nimž by se soudce mohl dostat do nepříjemného tlaku či pociťovat, že by mohl být vydíratelný.

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Profesní přátelství za normálních okolností není důvodem k pochybnosti o nepodjatosti soudce. Po soudci nelze požadovat, a český justiční systém by to dokonce v některých jeho segmentech mohlo i paralyzovat, aby samotný fakt, že soudce určitého procesního aktéra (advokáta, státního zástupce, insolvenčního správce, osobu opakovaně zastupující procesní stranu, např. určitý úřad) dlouhodobě zná, někdy si s ním i tyká, vede s ním neformální hovory a i jinak se s ním setkává v rámci výše popsaných mantinelů profesního přátelství, znamenal důvod pro vyloučení soudce. Takovým důvodem by byly teprve další, zvláštní okolnosti, z nichž by bylo nutno usuzovat, že soudce nemusí být schopen udržet si vůči dotyčnému procesnímu aktérovi dostatečný odstup a posuzovat jeho jednání (procesní úkony, právní argumentaci, obecně postup v rámci výkonu jeho procesní role apod.) bez zaujetí. Na druhé straně je však vhodné, a zejména orgány státní správy soudů by k tomu měly využít pravomoci, jimiž disponují, aby případná rizika vzniku příliš úzkých vztahů mezi soudci a určitými procesními aktéry byla zmírněna vhodnými pravidly organizace rozhodovací činnosti.

(rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR č.k. 16 Kss 1/2017-183 z 24.mája 2017)

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek

Na diskusiu – aplikačné problémy v oddlžení konkurzom a v oddlžení splátkovým kalendárom

- SUP za rozvrh
- zastavenie exekučných konaní po rozhodnutí o oddlžení konkurzom
- preskúmanie pohľadávok veriteľov v rámci námietok proti splátkovému kalendáru
- je zrušenie oddlženia podmienkou úspešného odporovania PÚ úpadcu - § 166 h

© 2018 JUDr. Jaroslav Macek